

PROSZYĆ (1) *vb impf*

3 sg m *praet* pr(o)szył.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.: pruszyć, proszyć.

Sypać, posypywać, zwłaszcza prochem; festucis a. pulvere oplere Cn [czym]:

*Zwrot: »proszyc prochem«: Szymehy ízedł bokiem gory przeciw niemu [Dawidowi] idąc łaiąc/ y miotał kámieńmi przeciw nie^{mv}/ y fypał piałkiem (*marg*) Wł. y profzył prochem. (–) [*pulverabat in pulvere*]. *BudBib 2.Reg 16/13.**

Synonimy: posypować, potrząsać.

Formacje współrdzenne: prościć się, naproszyć, naproszyć się, oproszyć, poproszyć, rozprościć, rozprościć się, uproszyć się, wyprościć się, zaproszyć; przypruszyć; rozpraszać, rozpraszać się; rozprosząć.

ALKa